

โอวาทของหลวงปู่

.....

ผู้เทศน์เกิดวันศุกร์ ปีกอก บวชมา ๕๐ พรรษา ค้นคว้าธรรมะเรื่อยมา การออกธุดงค์ ใจเป็นมรรคผล สงบสมาธิ เป็นทางรู้ว่าเป็นอนิจจังทุกขัง อนัตตา เป็นปัญญา (ไม่ใช่ธรรม) ดวงธรรมที่ทำให้เป็นพุทธรัตนะ ผู้เทศน์รู้จักเกือบ ๕๐ ปี (ตำราไม่มี) โดยการค้นคว้าทางปฏิบัติ ดีที่สุด คือ พระพุทธเจ้า ชั่วที่สุด คือ มาร

ผู้เทศน์มารู้ตัวเมื่อบวชแล้ว ว่าต้นธาตุใช้ให้จิตมาเกิดเพื่อปราบมาร (ไม่ให้เจ็บ ไม่ให้แก่ ไม่ให้ตาย) ถ้ามารไม่แพ้ ผู้เทศน์ยอมตายอยู่วัดปากน้ำ มารปล่อยสายมาปกครองมนุษย์ มนุษย์ตกเป็นบ่าวเป็นทาสของโลภะ โทสะ โมหะ (ผลคือความเสียหาย) มีแก่ มีเจ็บ มีตาย เช่น สงครามที่แล้วมา เกิดจากโลภะ คือ ความโลภเป็นเหตุให้คนเจ็บ คนตาย ลูกชายหญิงมีความหลง โมหะ ว่าตัวเก่งแล้ว พ่อแม่ว่าไม่ได้ มีโทสะ โมหะ ได้เถียง ไม่กลัวเกรง ที่เป็นเช่นนี้เพราะนายโลภะ โทสะ โมหะ เขาปกครอง เขาสั่งให้ทำเช่นนั้น เอาบ้านเมืองมาล่อ เอาความจืด ความตายมาให้ ปราบมารเหล่านี้เสียได้ มนุษย์จะได้อยู่เป็นสุข เจ้าตัวมารเหมือนผีเที่ยวเข้าสิง บังคับให้เป็นไปตามคำสั่งของเขา เราต้องเข้าวิชาธรรมกายจึงรู้ เห็นหมด เพราะธาตุธรรมไม่เหมือนกัน

วัดปากน้ำช่วยเหลือแก่คนป่วยไข้ ให้หาย ไม่ต้องกินยา มารมันยอมให้คนไข้อยาย แต่มันไม่ยอมแพ้ มันแพ้หลอกๆ (ตามวิสัยของมาร)

มนุษย์ชายหญิงเป็นพระก็มาก เป็นมารก็มาก เป็นธรรมกายดูเป็น รักษาตัวได้ เราจับสายธรรมะเสีย เขาก็ไม่รบกัน เก็บสมบัติให้หมด เก็บอาวุธให้หมดตามจุด เขาก็ไม่รบกัน (จับหรือเก็บในที่นี้หมายความว่าเก็บในทางปฏิบัติธรรม) กวดกันอย่างนี้ ๒๕ ปีแล้ว แยกพระ แยกมาร ไม่ให้ปนกัน ไม่ให้กระทบกัน ต่างฝ่ายต่างเป็นสุข (เหมือนรัฐกระทบกันในโลก) จะให้สัญญาไม่รังแกกัน ถ้าไม่ยอมก็เก็บฤทธิ์เสีย ที่ไม่ตกลงกันเพราะเขาลองฤทธิ์กัน ผู้เทศน์ปล่อยชีวิต (ยอมตายถวายชีวิตแด่พระพุทธรเจ้า) ถึง ๒ คราว จึงได้พบ “ธรรมกาย” (พระพุทธรเจ้าเป็นเจ้าของ) ชายหญิงผู้ปฏิบัติธรรมะถึง “ธรรมกาย” โคตรภู เท่ากับได้บวชข้างใน เป็นหญิงบวชใน เป็นชายบวชข้างนอกเป็น ๒ ชั้น

ความอยากเป็นเหตุให้เกิด เกิดเป็นผลหยาบดับได้ ดับเป็นชั้นๆ ดับตั้งแต่กายมนุษย์หยาบจนถึงธรรมกาย ความเกิดขึ้นของจริง จะได้เห็นดับ ดับนั้น เป็นนิโรธ นิโรธมีขึ้นได้ เพราะศีล สมาธิ ปัญญา ดับหยาบไปหาละเอียดเป็นชั้นๆ เข้าไป จนเป็นพระโสดา ตาดีก็เห็น ญาณดีก็รู้ มีบาลีรับรองพระพุทธรเจ้าทั้งหลาย “ธรรมกาย” นั้นแหละเป็นผู้รักษาความสงบ

(โอวาทเนื่องในวาระวันคล้ายวันเกิด พ.ศ. ๒๔๙๕)

